

Når man så måske om to år går tilbage til udgangspunktet på det lønniveau, man havde, ja, så har man et bedre værn imod en kommen-de lavkonjunktur.

Men nej, familien i eksemplet vælger ikke at bruge den her lønstigning til at betale af i ban-ken og få lavere renteudgifter. Familien vælger i stedet at gå på deltid for at få bedre tid til hinan-den. De fortsætter med underskud, de fortsætter med at optage lån, og de fortsætter med at have øgede renteudgifter. Efter et par år går de tilba-ge til den gamle løn og står så med de store pro-blemer. Banken siger muligvis stop for yderlige-re långivning, banken forlanger højere risiko-præmie i form af højere renter, og banken kræ-ver naturligt nok en stor del af lånene indfriet. Det er jo sådan, det foregår.

Regeringen administrerer på samme måde som familien i eksemplet. Regeringen admini-strerer et konjunkturopsving ved at komme med et forslag til næste års finanslov med et underskud på 33,5 mia. kr., bl.a. fordi man ønsker at bruge 8,1 mia. kr. til orlovsordninger-ne. En gæld, der runder 750 mia. kr., og som medfører renteudgifter på over 60 mia. kr., er det, regeringen har valgt at administrere et kon-junkturopsving ud fra.

Regeringen siger så: Hold ud, hold ud, kære danskere, for i 1997 kommer der balance på de statslige finanser! Det er jo noget, som vi alle sammen håber er rigtigt, men vi frygter det værste; vi frygter, at det ikke sker.

Jeg synes egentlig, at hr. Arne Melchior's belæring heroppefra for et øjeblik siden beret-tiger den uro, som vi alle sammen må have for, at de prognoser, regeringen har fremlagt om, at underskuddet på statens finanser er væk i 1997, er falske. Der skal jo ufattelig lidt til at ændre på regeringens forudsætninger, og så ender det såmænd med, at vi i 1997 må konstatere, at der overhovedet ikke er balance, men at man fort-sætter med underskud og låntagning med efter-følgende større renteudgifter.

Selv om regeringen opnår balance, hvor lang tid regner regeringen så egentlig med at skulle bruge på at få afbetalt gælden? Ja, det står selv-følgelig lidt hen i det uvisse, men under alle omstændigheder ved vi, at det vil komme til at tage mange, mange år.

Så har man haft en diskussion og har den jo gudskelov til stadighed omkring skattetrykkets størrelse i Danmark. Regeringen siger, at skatte-trykket falder. Opgjort i forhold til bruttonatio-nalproduktet falder skattetrykket, og det bryster

regeringen sig af. Vi andre siger, at den enkelte familie nu – i form af både indkomstbeskatning og de indirekte skatter, grønne afgifter osv. – får en øget beskatning. Men regeringen siger: Nej, nej, der er fald i skattetrykket.

Men det, som man jo glemmer i hele den her diskussion, er, at hver gang vi gør det reelle skattetryk op, så bør vi jo ikke alene tage de direkte og indirekte skatter. Vi bør også tage det underskud, som man opererer med, og lægge oven i skattetrykket, for det er kun derved, man får fat i, hvad der reelt skulle betales af skatte-yderne det pågældende år for at få statens finanser til at hænge sammen.

Derfor er det både direkte og indirekte skat-ter, men også det underskud, man opererer med, som skal tælles med, når man opgør, hvor stort et skattetryk man reelt har i et samfund. Her tror jeg ikke, at der er mange, der vil påstå, at vi i det danske samfund har faldende skatte-tryk.

I Dansk Folkeparti mener vi, at der er behov for gennemgribende ændringer af den måde, som staten administrerer familien Danmark på, for ofte ser vi en form for symptombehandling frem for en sygdomsbekæmpelse af de proble-mer, der er i det danske samfund. Det illustreres jo meget godt af alle de mange forskellige til-skudsordninger, som findes i det danske sam-fund, og som jo alene skal indføres, fordi skatte-trykket har nået et niveau, der gør, at man har skævvredet de almindelige mekanismer, der findes. Det er jo derfor, der er behov for en hjemmeserviceordning; det er jo, fordi det er blevet for dyrt ud fra almindelige vilkår at ansætte én til at komme og hjælpe i hjemmet, og så bliver man nødt til at få indført tilskudsord-ninger, så man kan få gjort rent eller slået græs-plæne, eller hvad søren man ellers skal have gjort i hjemmet. Det er lige pludselig nu blevet en statslig forpligtelse at hjælpe med til at få sådan nogle ting gennemført, og det er udtryk for, at vi har nogle symptomer på en sygdom i det danske samfund, hvor regeringen vælger at satse på symptombehandlingen frem for syg-domsbekæmpelsen.

Vi vil som sagt opfordre til, at man bekæmper den her sygdom, som også illustreres af alt det sorte arbejde, som foregår i det danske sam-fund. Det er jo også et symptom på, at det ikke kan betale sig for den almindelige lønmodtager at hyre den almindelige håndværker til at gøre et stykke arbejde på almindelige vilkår, men bli-ver nødt til at bede om at få det gjort efter kl. 17